

Sevgi kadar yüce, sevgi kadar güzel, sevgi kadar cömert başka bir duygu yoktur. Paylaştıkça çoğalan, küçücük yüreklere dolan, muhabbeti, sohbeti artıran duygudur sevgi. Sevgi tüm güzelliklerin anası, tüm iyiliklerin atasıdır. Onun olmadığı yerde, başka güzel duyguların barınması imkansızdır. Tüm duygular onun önünde eğilir, onun itibarına hayran kalır. Çünkü sevgi, en yüksek mertebededir. Allah'ın, peygamberinin mertebesi...

Her şeyin kaynağı sevgidir. Bizim yaratılışımız, imtihana tutulma sebebimiz, yaşamamız... Öncelikle Allah'ı; sonrasında insanları, hayvanları, bitkileri, dağları, ovaları, yaylaları, güneşi, yıldızları, kışı, ilkbaharı sevmek için varız. Onları sevmek ve insanlığa daha yararlı hale getirmek için varız. Sevgi tüm kalplerin güneşidir. Güneş misali ısıtır ve aydınlatır onları. Kalpler ise tıpkı aynalara benzer, yansıtır gördüklerini. Sevgi görse sevgi, aşk görse aşk, özlem görse özlem, öfke görse öfke yansıtır. Kalp kalbe karşıdır. Kişi severse şayet, sevmeyi de hak etmiştir, sevilir. Nefret ederse, kendisinden de nefret edilir. Bu yüzdendir ki insanın sevmesi de sevilmesi de kendi elindedir. Dileyen sevdikçe sevilir, sevildikçe sever. Sevgide asla cimrilik yoktur. Paylaşıcıdır. Bereketlidir. Paylaştıkça çoğalır. Her şeyi sevmeliyiz. Bilmeliyiz ki yaşamamızın asıl gayesi, asıl anlamı sevmektir. Sevginin olduğu bir yerde kin, öfke, nefret, savaş, dargınlık yoktur. Sevginin saltanat sürdüğü toplumlarda, barış, huzur, refah, bolluk ve bereket baş tacı olur. Birbirimizden nefret etmemiz için hiçbir sebep yoktur.

Bu dünya, hepimizin ihtiyaçlarını giderecek kadar büyük ve verimlidir. Küçük çıkarlar uğruna çıkardığımız savaşlar, yaptığımız zulümler, işkenceler hep anlamsızdır. Üç günlük dünyanın tadını kardeşçe, insanca çıkarmak varken; insanların birbirini kırması, üzmesi, öldürmesi akıl erdirilecek bir şey değildir. İnsanlar nasıl olur da unuturlar Yaratıcılarını? Yaratıcı bu kadar cömert iken, bu kadar sevgi ve merhamet doluyken, bizler nasıl bu kadar zalim olabiliyoruz? Nankör olduk. Allah'ın onca nimetlerine karşı yalnız bir sevgiyi hem ona hem insanlara çok gördük. Sevemedik birbirimizi olması gerektiğince. Muhabbet duyamadık kuşlara, ağaçlara. Kıymetini bilemedik zenci kardeşimizin, Kürt dostumuzun, Müslüman komşumuzun. Ayırdık hep bağlarımızı. Kucak açamadık tüm insanlara, içtenlikle. En sevdiğimize bile haykıramadık onu ne kadar sevdiğimizi. Bağrımıza basamadık, kocaman yürekli minnacık bir yetimi. Velhasıl kardeşim sevemedik birbirimizi.

Yaşam kısa, can emanet. Ha bugün var, yarın yok. Allah'ın huzuruna çıktığımızda başımız önde, mahcup, yıkılmış bir vaziyette mi durmalıyız. "Sev" emrine uymadığımız için yüzümüz mü kızarmalı? Çok mu geç kaldık sevmek için? Tüm insanlar öldü mü? Sevmek, sarılmak için daha neyi bekliyoruz. Analarımızın eline, yanaklarına da mı çok görüyoruz sıcacık bir öpücüğü, "Seni çok seviyorum!" cümlesini? Sevin dostlar birbirinizi. Sevin ki sevilesiniz. Sevin ki saygı göresiniz. O kalpleri boşuna taşıyamıyorsunuz. Dünya kadar sevgiyi sığdıramadıysanız yüreğinize, bilin ki yüreğiniz bomboştur. Sevin dostlar sevin, her şeyin başı, en faydalı aşı sevgi. Sevin...